

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 9ος

Ἐν Ἀθῆναις, 4 Μαΐου 1902

Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 18

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Ἐν τούτοις, ἡ ἀγέλη αὐτῆ τῶν πιθήκων, ἡ ὁποία ἐνεφανίσθη μετὰ τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας, ἐξηφανίσθη περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, ἐν ᾗ ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ὁ Κάμης καὶ ὁ Λάγγας ἐδάδιζαν κατὰ μῆκος ἀρκετὰ εὐρείας ἀτραποῦ, ἡ ὁποία ἐξετείνετο εἰς διάστημα πολλῶν χιλιομέτρων.

Ἄν ἔπρεπεν νὰ εἶνε κάπως εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν εὐκολίαν τοῦ εὐδάτου τούτου δρόμου, ἔπρεπεν ὅμως νὰ φοβῶνται καὶ τὴν συνάντησιν τῶν ζώων, τὰ ὁποία βεβαίως τον εἶχαν σχηματίσει.

Ἦσαν δύο ρινόκεροι, τῶν ὁποίων ὁ παρατεταμένος μυκηθμὸς ἠκούσθη ὀλίγον πρὸ τῆς τέταρτης ὥρας, ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως.

Ὁ Κάμης ἐνόησεν ἀμέσως περὶ τίνος πρόκειται, καὶ ἐνευσεν εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ σταματήσουν.

— Κακὰ ζῶα αὐτοὶ οἱ ρινόκεροι!.. εἶπεν ἀναλαμβάνων τὴν καραμβίναν, ἡ ὁποία ἐκρέματο ἕως τώρα ἀπὸ τὸν ὤμὸν του.

— Πολὺ κακὰ, ὑπέλαβεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ· καὶ ἔμως τὰ ζῶα αὐτὰ εἶνε φυτοφάγα...

— Ἀλλὰ καθόλου ἡμερα, προσέθεσεν ὁ Κάμης.

— Τί θὰ κάμωμεν τώρα; ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ περάσωμεν χωρὶς νὰ μας ἰδοῦν, ὁ πεκρίθη ὁ Κάμης, ἢ τουλάχιστον νὰ κρυφθοῦμεν ἕως νὰ περάσουν αὐτοί... Εἶνε πιθανὸν νὰ μὴ μας ἰδοῦν... Ὅπωςδὴποτε, ὅς εἴμεθα ἐτοιμοὶ νὰ πυροβολήσωμεν, διότι, ἂν μας ἀνακαλύψουν, ἡὰ μας ριχθοῦν...

Ἐπεθεωρήθησαν αἱ καραμβί-

ναι καὶ τὰ φυσίγγια ἐτοποθετήθησαν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἡμποροῦν νὰ ναι ἐκείνωνται γρήγορα. Ἐπειτα, ἐξελθόντες ἐκ τῆς ἀτραποῦ καὶ οἱ τέσσαρες, ἐκρύβθησαν ἐπισθεν τῶν φυλλωμάτων.

Μετὰ πέντε λεπτά οἱ μυκηθμοὶ ἐγίναν ἐντονώτεροι, καὶ τὰ τερατώδη παχύδερμα ἐπεφάνησαν. Ἐτρεχαν ὀλοταχῶς, μετὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, μετὴν οὐρὰν διπλωμένην ἐπὶ τῶν νώτων, τὰ ζῶα ταῦτα τὰ ἔχοντα μῆκος τριῶν καὶ τεσσάρων, μέτρων, αὐτὰ ὀρθία, πόδας κοντοὺς καὶ

ραιβοὺς, ρύγχος ἀκρότομον καὶ ὠπλισμένον μ' ἓν μόνον κέρκτον, ἱκανὸν νὰ δώσῃ κτυπήματα φοβερά. Τόση δὲ εἶνε ἡ ἰσχὺς τῶν σιαγῶνων των, ὥστε οἱ ρινόκεροι εἴμποροῦν νὰ μαχοῦν κἀκτους μετὰ τὰ σκληρὰ ἀγκαθωτὰ φύλλα, ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ ὄνοι τρώγουν τὸ γαϊδοῦρά γκαθόν.

Τὸ ζεῦγος ἐσταμάτησεν ἀποτόμως. Ὁ Κάμης καὶ οἱ ἄλλοι δὲν ἀμφέβαλλον πλέον ὅτι ἀνεκαλύφθησαν.

Ὁ εἰς τῶν ρινόκερων, — θηρίον με δέρμα ριχνὸν καὶ τραχύ, — ἐπλησίασε πρὸς τοὺς θάμνους.

Ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ τὸν ἐσκόπευσε.

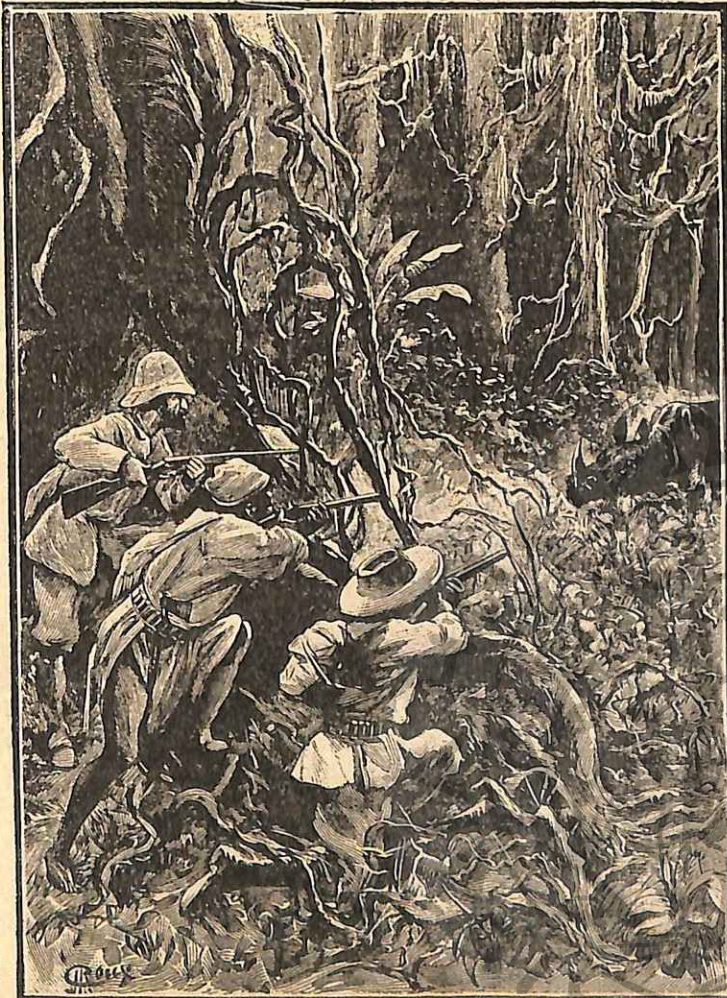
— Πρόσεξε νὰ κτυπήσης 'στὸ κεφάλι!.. τῷ ἐφώνασεν ὁ ὀδηγός.

Ἀντήχησεν εἰς πυροβολισμός, ἔπειτα δευτέρος, ἔπειτα καὶ τρίτος...

Ἀλλ' αἱ σφαῖραι μὲν εἰσεχώρουν εἰς τὰ χονδρὰ ἐκεῖνα δέρματα, καὶ ἐπήγαιναν ὅλοι χαμέναι. Οὔτε τὰς ἡσθάνοντο καὶ οἱ ρινόκεροι!

Τὰ ζῶα ταῦτα, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν «κετδά», με δέρμα ὑπόλευκον καὶ σχεδὸν ἄτριχον, ἐξεκώφαινον τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοὺς μυκηθμοὺς των. Οἱ πυροβολισμοὶ οὔτε τοὺς ἐφόβισαν, οὔτε τοὺς ἐσταμάτησαν, καὶ ἤτοιμαζόντο νὰ εἰσελάσουν εἰς τὴν λόχμην.

Βεβαίως, ὁ σωρὸς ἐκεῖνος τῶν κλαδῶν τῶν φύλων καὶ τῶν ἀκανθῶν δὲν θὰ παρούσας πρόσκομμα σοβαρὸν εἰς τὰ ἱσχυρὰ ταῦτα ζῶα. Εἰς μίαν στιγμὴν, τὰ πάντα θὰ κατεστρέφοντο, θὰ κατεπατούντο, θὰ συνετρίβον -



Ἀντήχησεν εἰς πυροβολισμός, ἔπειτα δευτέρος, ἔπειτα καὶ τρίτος. (Σελ. 137, στήλ. γ')

το. . . 'Αφ' οὗ με τὴν δυσκολίαν διέφυγον τοὺς ἐλέφαντας τῆς πεδιάδος, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἐγλύτωναν τώρα ἀπὸ τοὺς ρινόκερους τοῦ Μεγάλου Δάσους; . . . Τὰ παχύδεσμα, τὰ ἔχοντα ρίνα ὡς προβάκτιδα, ἦσαν ἴσα κατὰ τὴν δύναμιν μετὰ τὰ παχύδεσμα, τὰ ἔχοντα ρίνα ὡς κέρατα. . .

Ἐπειτα ἐδῶ, δὲν ὑπῆρχεν ἡ συστοιχία ἐκείνη τῶν δένδρων, ἡ πυκνὴ καὶ ἰσχυρὰ, ἡ ὅποια ἐφραξε τὸν δρόμον τῶν ἐλεφάντων, ὅταν ἤθελον νὰ ἐισορμήσουν εἰς τὸ δάσος. . . Ἄν ὁ ὁδηγός, ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Λάγγας ἐπεχείρουν νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν πρὸς τὸ βάθος τῆς λόχμης, οἱ ρινόκεροι θὰ τοὺς κατεδίωκον καὶ θὰ τοὺς ἐφθάναν. Τὰ δίκτυα τῶν κισσῶν θὰ ἐπεβράδυναν τὸ τρέξιμόν των, ἐν ᾧ ὅσοι ἐκείνοι ρινόκεροι θὰ ἐπῆρχοντο ὡς θύελλα. . .

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς λόχμης ἐκείνης, ὑπῆρχον ἐν τούτοις μερικά δένδρα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐν πελώριον βασόδω θὰ παρεῖχεν ἀσφαλὲς καταφύγιον, ἂν κατέρωθον νάναρριχθῶν μέχρι τῶν πρώτων του κλάδων. Ἐπρόκειτο δηλαδὴ νὰ ἐπαυαλῇ τὸ ἐδῶ, ὅτι ἔγινε καὶ εἰς τὸν γήλοφον τῶν ταχυρινιδένδρων. Τὸ ἐγγεῖρημα τότε δὲν ἐπέτυχε, καὶ ἐνθυμούμεθα τὸ ὁλέθριον τέλος τοῦ Πορτογάλου ἄραγε ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ ἐπιτύχῃ ἐδῶ;

Πολὺ πιθανόν, διότι τὸ βασόδω εἶχεν ὕψος καὶ πάχος ἱκανὸν νάντισταθῇ εἰς τὴν προσβολὴν τῶν ρινόκερων.

Ἡ πρώτη ὁμῶς διακλάδωσις τοῦ δένδρου διηνοίγετο εἰς ὕψος πενήντα τοῦλάχιστον ποδῶν ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, ὁ κορμός του, ἐξογκούμενος εἰς σχῆμα κολοκύνθης, δὲν παρεῖχε καμμίαν ἐξοχὴν, διὰ νὰ πιασθῇ τὸ χέρι, ἢ νὰ εὕρῃ στήριγμα τὸ πόδι.

Ὁ ὁδηγὸς ἐνόησεν ὅτι θὰ ἦτο ματαιοπονία νὰ ἐπιχειρήσουν τοιαύτην ἀναρρίχῃσιν. Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ ἐπερίμεναν τὴν ἀπόφασίν του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἱ θάμνοι οἱ ὅποιοι περιέβαλλον τὴν ἀτραπὸν, ἀνεκινήθησαν, καὶ ἡ μεγάλη κεφαλὴ τοῦ παχυδέρους ἐπαρουσιάσθη.

Τότε ἀντήχησεν ὁ δευτερός πυρόβολισμός.

Ὁ Τζὼν Κόρτ δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος ἀπὸ τὸν Μὰξ Οὐμπέρ.

Ἡ σφαῖρα εἰσδύσασα ἐπιπολαίως εἰς τὸν ὄμιον, δὲν ἐπροξένησεν εἰμὴ ἓνα οὐρλίαν φανερώτερον ἐκ μέρους τοῦ σώματος, τοῦ ὁποίου ἡ ὀργὴ ἤλξεσεν ἐνεκα τοῦ πόνου. Δὲν ὀπισθοχώρησεν ἀπεναντίας μετὰ τὴν ὀργὴν ἐρίφθη κατὰ τῆς λόχμης, ἐν ᾧ ὁ ἄλλος ρινόκερος, μόλις θιγθεὶς ἀπὸ μίαν σφαῖραν τοῦ Κάμη, ἤτοι μάλιστ' ἀπὸ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Οὕτε ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, οὕτε ὁ Τζὼν Κόρτ, οὕτε ὁ ὁδηγὸς δὲν ἔλαβαν καὶ ἄλλο νὰ ξαναγεμίσουν τὰς καραμπίνας των.

Νὰ φύγουν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, νὰ διασκορπισθοῦν μέσα εἰς τὰ δένδρα, ἦτο πολὺ ἀργά. Τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως τοὺς ὥθησε καὶ τοὺς τρεῖς, μετὰ τοῦ Λάγγα, νὰ καταφύγουν ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ τοῦ βασόδω, ὁ ὁποῖός τις τὴν βάσιν του εἶχε περιφέρειαν ἐξ τουλάχιστον μέτρων.

Ἄλλ', ὅταν ὁ πρῶτος ρινόκερος θὰ ἐτριγύριζε τὸ δένδρον, καὶ ὅταν ὁ δευτερός θὰ τὸν ἠκολούθει, πῶς θὰ ἐπέκρουον τὴν διπλὴν ταύτην ἐπιθέσειν;

— Διάβολε! ἔκλεμεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Θεε, νὰ λέγῃς καλλίτερα! ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ.

Καὶ ἦτο φανερόν, ὅτι, ἔπρεπε νὰ ποτῶνται πάντες ἐλπίδα σωτηρίας, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ἡ Θεία Πρόνοια.

Τὸ βασόδω, ἀπὸ ὧσιν φοβερὰν ἐρείσθη μέχρι τῶν ριζῶν του, ὥστε πραγματικῶς ἐκινδύνευσε νὰ ἀποσπασθῇ ἐκ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ ρινόκερος, ὁ ὁποῖος εἶχε δώσῃ τὴν ὥσιν, ἔξαφνα ἐσταμάτησεν. Εἰς ἐν μέρος, ὅπου ὁ φλοιὸς τοῦ κορμοῦ ἦτο σχισμένος, εἰσῆλθε τὸ κέρατόν του ὥπως ἡ σφήνα τοῦ ξυλοτύπου εἰς τὸ ξύλον, καὶ ἐγώθη βαθεῖα ὡς ἐν πῶδα. Τὸ ζῶον κατέβηκε ἰσχυρὰς προσπάθειάς διὰ νὰ το ἀποσπᾷ, ἀντιστηρίζόμενον ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ σείον μανιωδῶς τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατέρωθωσεν.

Ὁ ἄλλος ρινόκερος, ὁ ὁποῖος ἐποδοπάτει τὴν λόχμην λυσσώδως, ἐσταμάτησε καὶ ἐκείνος, θὰ ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὴν μανίαν καὶ τὴν δύναμιν.

Τότε ὁ Κάμης, ἔρπων περὶ τοῦ δένδρου, ἐπροχώρησε μετὰ τρόπον καὶ προσεπάθησε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. . .

— Φύγετε! . . . φύγετε! . . . ἐφώναξε σχεδὸν ἀμέσως.

Τὸν ἐνόησαν μᾶλλον παρὰ τὸν ἠκούσαν.

Χωρὶς νὰ ζητήσουν ἐξηγήσεις, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ, παρασύροντες τὸν Λάγγα, ἠκολούθησαν τὸν Κάμη, τρέχοντα ἐν μέσῳ τῶν ὑψηλῶν θάμνων. Μετὰ μὲν τὴν ἐκπληξίν, εἶδον ὅτι οἱ ρινόκεροι δὲν τοὺς ἐκυνηγοῦσαν. Καὶ ἀφ' οὗ ἔτρεξαν μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐσταμάτησαν εἰς ἐν νεῦμα τοῦ ὁδηγοῦ.

— Τί συνέβη λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, μόλις ἠμπόρεσε νὰ ἀπαντήσῃ.

— Τὸ ζῶον δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ τὸ κέρατόν του ἀπὸ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου! ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

— Σῶπα! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Καλὲς αὐτὸς εἶνε ὁ Μίλων ὁ Κροτωνιάτης τῶν ρινόκερων! . . .

— Καὶ θὰ τελειώσῃ ὥπως καὶ ὁ ἥρωας αὐτὸς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων! προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Ὁ Κάμης, ὀλίγον φροντίζων νὰ μάθῃ ποῖος ἦτο ὁ διάσημος αὐτὸς ἀθλη-

τῆς τῆς ἀρχαιότητος, ἠρκέσθη νὰ ποικίλῃ: — Τέλος πάντων. . . σῶσι καὶ ἀδελφεῖς πάλιν. . . ἀλλὰ ἐχάσαμεν ἄδικα τέσσαρα-πέντε φυσέκια. . .

— Εἶνε τόσῳ μᾶλλον λυπηρόν, καθ' ὅσον, ἂν δὲν ἀπατώμην, ὁ ρινόκερος τρώγεται! εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης, μολονότι τὸ κρέας του ἔχει μίαν δυνατὴν μυρωδιὰ μωσχίλας. . . Ἀς τὸν ἀφίσωμεν ἐκεῖ ποῦ εἶνε. . .

— Νὰ βγάλῃ τὸ κέρατό του μετὰ τὴν ἡσυχία του! προσέθεσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

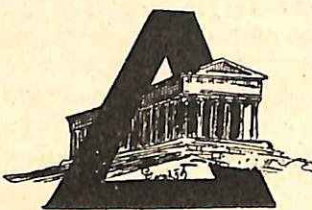
(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,



ΕΝ Εἶνε βέβαια ἀνάγκη νὰ σας εἰπῶ, ποῖος εἶνε ὁ φίλος μας, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν.

Ἀρκεῖ νὰ μάθετε τὸ θέμα τῆς ἐπιστολῆς του, εἰς τὴν ὁποίαν θάπαντήσω δημοσίᾳ, διότι νομίζω ὅτι ἐνδιαφέρει ὅλους τοὺς νεαροὺς ἀναγνώστους.

Ὁ φίλος μας αὐτὸς μοῦ γράφει, ὅτι διατρέχει τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του· ὅτι ἔχει ἓνα ἀδελφὸν μεγαλύτερόν του κατὰ ἑξ ἢ ἑπτὰ ἔτη· ὅτι μετὰ τὸν ἀδελφόν του αὐτὸν ἐφιλονεύει μίαν ἡμέραν, διότι ἐπέμενε, ὅτι τὸ χρῆμα εἶνε τὸ πᾶν εἰς τὸν κόσμον καὶ ὅτι δι' αὐτοῦ ἀποκτᾶται καὶ δόξα καὶ κάθε καλόν· ὅτι αὐτός, — ὁ ἐπιστολογράφος, — φύσει φιλόδοξος καὶ ὑπερπᾶν ἄλλο ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του, ἀντέλεγεν ὅτι ὁ πλοῦτος εἶνε μὴ δὲν ἀπέναντι τῆς δόξης, τὴν ὁποίαν προσπορίζει ἡ μετ' ἀγάπης θεράπευσις τῆς πατρίδος· ὅτι εἰς τὴν συζήτησιν αὐτὴν ἔλαβε μέρος καὶ ἓνας κύριος ἀνεπτυγμένος, πρῶν δὲν ἡμάρχον, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκάλεσε βλάκκα, διότι εἶχε τοιαύτας ἰδέας· ὅτι ἂν ἡ γνώμῃ του ἀδελφοῦ του, ὁ ὁποῖος στερεῖται παιδείας, τὸν ἀφῆκεν ἀμετάπειστον, ἢ γνῶμῃ ὅμως τοῦ ἐμπειροῦ καὶ εὐπαιδευτοῦ κυρίου, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε καὶ δὲν ἡμάρχον, τὸν ἐνέβαλεν εἰς κάποιαν ἀνησυχίαν· καὶ ὅτι, τέλος, ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ μοῦ γράψῃ καὶ νὰ μ' ἐρωτήσῃ «πεποιοῦς, λέγει, ὅτι ὑμεῖς κάλλιον παντὸς ἄλλου δύνασθε νὰ κρίνετε, καὶ τοῦτο γνωρίζω ἐκ τῶν ἐν τῇ Διαπλάσει δημοσιευμάτων σας.»

Δὲν ἠξέσῳ ἂν ἠμπορῶ νὰ κρίνω «κάλλιον παντὸς ἄλλου»· ἀλλ' ἀφ' οὗ

ὁ ἐρωτῶν ἔχῃ αὐτὴν τὴν πεποιοῦσιν, καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἐρώτημα του εἶνε τὸσον ἐνδιαιρέρον, ὅφειλον νὰ παντήσω.

Εἶνε φανερόν, ὅτι καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ φίλου μας καὶ ὁ πρῶν δὲν ἡμάρχον, ἀνήκουν εἰς τὴν τάξιν τῶν λεγομένων πρᾶκτικῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος ἔχουν τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ πλοῦτος εἶνε τὸ πᾶν, καὶ ὅτι ἐπομένως ὀφείλει ἕκαστος νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ καθάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν μετὰ σκοπὸν νὰ τὸν ἀποκτήσῃ. Ἀλλ' ὁ πλοῦτος δὲν εἶνε τελικὸς σκοπός, παρὰ μόνον διὰ τοὺς παραλόγους φιλαργύρους. Διὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τοὺς λογικοὺς, ὁ πλοῦτος εἶνε ἀπλοῦν μέσον. «Διὰ τοῦ πλούτου, — λέγει καὶ ὁ ἀδελφός, — ἀποκτᾶται καὶ δόξα καὶ κάθε καλόν.» Τοῦτο σημαίνει, ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ ἡξέσῃ καὶ καὶ πῶς ἀποκτᾶται ὁ πλοῦτος, ἀλλὰ καὶ πῶς χρησιμοποιοῦται. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὰ δύο ἡξέσῃ οἱ λεγόμενοι πρᾶκτικοὶ ἄνθρωποι. Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν μοῦ φαίνονται καὶ τὸσον κακοὶ οἱ πρᾶκτικοὶ ἄνθρωποι! Ἐπὶ τέλους, καὶ αὐτοὶ οἱ μεγάλοι εὐεργεταί τοῦ ἔθνους, οἱ Ζάππαι, οἱ Συγγροί, οἱ Ἀβέρωφ, οἱ Βαλλιάνοι, καὶ τόσοι ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἀπέκτησαν δόξαν αἰωνίαν, ὅχι διὰ τὰ πλούτη των, ἀλλὰ διὰ τὴν φιλοπατίαν των, — τί ἄλλο ἦσαν παρὰ πρᾶκτικοὶ ἄνθρωποι, γνωρίζοντες πῶς νὰ ποτῶνται πλοῦτον καὶ πῶς νὰ τὸν χρησιμοποιοῦσιν;

Ὅστε λοιπὸν ἔχει ἄδικον ὁ φίλος μας ἐπιστολογράφος; Ἄρα εἶνε βλάκκα, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ πρῶν δὲν ἡμάρχον, ὁ εὐγενὴς ὀνειροπόλος, ὁ ποιητικὸς ἔφηβος, ὁ ἀγαπῶν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν ἑλλάδα, ὁ περιφρονῶν τὸν πλοῦτον, ὁ ὀνειροβόλος νὰ δοξασθῇ μίαν ἡμέραν δοξάζων τὴν πατρίδα του, ἀναδεικνυόμενος εἰς τὴν πίστην, τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀντιλοκερδῆ καὶ αὐταπάρετον ὑπηρεσίαν τῆς, εἴτε ὡς ποιητῆς, εἴτε ὡς συγγραφέως, εἴτε ὡς πολιτικῆς, εἴτε ὡς στρατιώτης; . . .

Θα ἦτο σκληρὸν καὶ ἄδικον νὰ το εἰπώμεν! Διότι τοιαῦτα εὐγενῆ αἰσθήματα δὲν πρέπει νὰ περιφρονοῦνται, καὶ προπάντων δὲν πρέπει νὰ ποτῶνται ἀντιπαρῶνται. . . Ἄν πολλοὶ πρᾶκτικοὶ ἄνθρωποι ἀνεδείχθησαν μεγάλοι καὶ ἐνδοξοί, ἀλλὰ καὶ πόσοι ἐκ τῶν μεγάλων καὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν δὲν ἦσαν καθόλου πρᾶκτικοί! Διότι, «πολλοὶ τὸν πλοῦτον ἐμίσησαν. . .» Ὡ, ναί! πόσοι περιεφρόνησαν τὸ χρῆμα, καὶ διήλθον ζωὴν στερῶσαν, καὶ ὑπέστησαν ὡς μάρτυρες τὰ πάνθ' ἐκεῖνα, ἀνταμειφθέντες μόνον διὰ τῆς δόξης, διὰ τῆς ὑστεροφημίας! Ἄν ἦσαν καὶ αὐτοί, δὲν ἠμποροῦσαν τάχα νὰ ἐργασθοῦν ὡς ἔμποροι, ὡς βιομήχανοι, ὡς τεχνίται, καὶ νὰ ποτῶνται τὴν ἀνέσιν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων ἀγα-

θῶν ἐργατῶν; Ἐπρωτίμην ὅμως νὰ ποτῶνται τὰ κατὰ τὸν κόσμον καὶ νὰ ποτῶνται εἰς τὴν κλίσην των, εἰς τὸ ὀνειρόν των, καὶ διὰ τῆς θελήσεως, ἐνέκησαν καὶ αὐτοί, καὶ ἀπέκτησαν πολὺ περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. . .

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἔχουν δίκαιον καὶ οἱ δύο, καὶ οἱ πρᾶκτικοὶ ἄνθρωποι καὶ οἱ ὀνειροπόλοι. Ἀλλ' ὁ νέος, ὁ ὁποῖος θέλει γνῶμονα καὶ ὀδηγὸν τοῦ βίου του, εἴμπορεῖ νὰ παραδειγματισθῇ ἀπὸ παντοῦ. Ἀς ἀνῆλθῃ εἰς τοὺς εὐγενεῖς ὀνειροπόλους, ἃς ἐνθουσιᾷ εἰς τὸ παραδειγμα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐθυσίασαν τὰ πάντα χάριν μιᾶς ἰδέας, ἀλλ' ἃς μὴ περιφρονῇ ὁλοσφύδρου καὶ τὸ παραδειγμα τῶν πρᾶκτικῶν. Τὸ κατ' ἐμέ, τέλειος ἄνθρωπος εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ θυσιάζῃ τὰ ἰδανικά του, χωρὶς νὰ συνθηκολογῇ μετὰ τὴν συνειδήσιν του, χωρὶς νὰ κατασιγᾷ, τὰς εὐγενεῖς του ὁρμὰς, ἐργάζεται ὅμως πρᾶκτικῶς καὶ δι' ὅλων τῶν ἐντίμων μέσων πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ πλούτου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος θὰ τῷ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν ταχυτέραν καὶ ἀσφαλέστεραν πραγματοποίησιν τῶν ὀνείρων του

Σας ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΘΕΜΑ: Ὁψοκατάλογος (Menu)

Τοῦ χρόνου, — 1 Φεβρουαρίου 1903. — θὰ ἐορτάσω τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα μου. Ἀς υποθέσωμεν λοιπὸν, — ἀπλῆ ὑπόθεσις, — ὅτι πρόκειται νὰ δώσω καὶ ἓνα μέγα γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ προσκαλέσω τοὺς συνεργάτας μου καὶ τοὺς συνδρομητάς μου.

Εἰς τὰ ἐπίσημα γεύματα, καθὼς ξέρετε, ὁ κατάλογος τῶν φαγητῶν (ὁψοκατάλογος, menu) εἶνε ἀπαραίτητος. Τυπώνεται, λιθογραφεῖται ἢ καὶ ζωγραφίζεται μετὰ τὸ χερὶ εἰς καμψὸν καὶ πολυτελὲς χαρτί, γίνονται δὲ τόσα ἀντίτυπα ὅσοι εἶνε οἱ προσκεκλημένοι, διότι καθεὶς παραλαμβάνει τὸ ἰδικόν του εἰς ἀνάμνησιν. Πάντοτε ὁ κατάλογος αὐτὸς εἶνε εἰκονογραφημένος, καὶ ἡ εἰκὼν ἢ ἐπαίτα του στολιζέται εἰς σχετικὴν μετὰ τὴν ἐορτήν καὶ τὴν περίστασιν, διὰ τὴν ὁποίαν δίδεται τὸ γεῦμα. Συνήθως ἡ εἰκὼν ζωγραφίζεται εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ καταλόγου, ἢ εἰς τὸ πλάγιον, ἢ καὶ γύρω-γύρω, ὡς πλαίσιον, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ μέσον τόπος διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν φαγητῶν. Αὐτὸ ἀφίνεται εἰς τὴν διάθεσιν καὶ τοῦ γοῦστο τοῦ καλλιτέχου. Μέρος δὲ τῆς εἰκόνος, ἀποτελεῖ πάντοτε ἡ λέξις MENU, μετὰ καλλιτεχνικὰ στοιχεῖα σχηματισμένη. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μοῦ ἀρέσουν αἱ γαλλικαὶ λέξεις, καὶ ἐπειδὴ ὁ κατάλογος τοῦ υποθετικοῦ μου γεύματος θὰ εἶνε

συντεταγμένος ἐλληνιστί, δι' αὐτὸ προτιμῶ τὴν λέξιν ΟΨΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ.

Πρόκειται λοιπὸν, ὅσοι εἰσέχετε ζωγραφικὴν καὶ ἐπιθυμεῖτε νὰ λάβετε μέρος εἰς τοῦτον τὸν Διαγωνισμόν, νὰ ζωγραφίσετε ἓνα Ὁψοκατάλογον διὰ τὸ γεῦμα τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος μου. Ἡ εἰκὼν τοῦ θὰ βάλετε πρέπει νὰ εἶνε σχετικὴ μετὰ τὴν Διάπλασιν καὶ μετὰ τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα. Πῶς θὰ εἶνε ἀκριβὲς, δὲν εἴμπορῶ νὰ σας ὀρίσω, διότι αὐτὸ ἀφίνεται εἰς τὴν φαντασίαν καὶ εἰς τὴν ἐμπνευσίν τοῦ διαγωνιζομένου. Θὰ κάμετε τὴν Διάπλασιν; τὸν Ἀναγνῶντα μετὰ τὰς ἀδελφάς του; τὸ Γραφεῖόν μου; κανένα ὄμιλον συνδρομητῶν; κανένα εὐμορφον σύμπλεγμα τῶν καὶ φυλλαδίων; τίποτε ἄλλα ἐμβλήματα σχετικὰ, ἀνθρακίς, σημαίας, στεφάνια, ἐνετικὸς φανός; . . . Σὰς ἐπαυαλῶν, ὅτι αὐτὸ εἶνε δική σας δουλειά· ἡ δὲ δική μου εἶνε νὰ βραβεύσω καὶ νὰ δημοσιεύσω ἐκείνον ἀπὸ τοὺς Ὁψοκαταλόγους, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχῃ τὴν καλλιτέραν ἰδέαν καὶ τὴν καλλιτέραν ἐκτέλεσιν.

Οἱ εἰδικοί ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἐξῆς:

Α'. — Ἡ εἰκὼν δὲν πρέπει νὰ εἶνε μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ ἡμίση τῆς σελίδος τῆς Διαπλάσεως, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ λευκοῦ χώρου, ὁ ὁποῖος θὰ μείνῃ διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν φαγητῶν.

Β'. — Ἡ εἰκὼν πρέπει νὰ εἶνε ζωγραφισμένη μετὰ μαῦρον ἢ μετὰ χρῶμα, ἐπάνω εἰς ἄσπρον χαρτί (μετὰ μελανὴν, ἢ μετὰ κρᾶσιον πολὺ μαῦρον, ἢ μετὰ σέπιν, ἢ μετὰ σιλικὴν μελανήν.) Χρωματισταὶ εἰκόνες ἀποκλείονται.

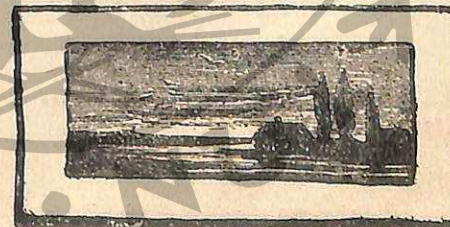
Γ'. — Τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου, ἢ τὸ ψευδώνυμόν του (ἂν θέλῃ νὰ διαγωνισθῇ ὑπὸ ψευδώνυμον), πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς μίαν γωνίαν τῆς εἰκόνος. Ἀνώνυμα ἔργα δὲν εἶνε δεκτά.

Δ'. — Ἡ εἰκὼν πρέπει νὰ συσκευασθῇ καλῶς ἐντὸς χαρτονίου, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἐν καλῇ καταστάσει. Λερωμένα ἢ ζαρωμένα εἰκόνες δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν.

Ε'. — Βραβεῖα θάπονεμῶνται τὰ ὀρισμένα δι' ὅλους τοὺς μικροὺς Διαγωνισμούς· τὰ ὅποια βλέπετε εἰς τὸ Ε'. Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλλ. 1ον, σελ. 11.)

Σ'. — Δέχομαι εἰκόνας διὰ τὸν Μικρὸν Διαγωνισμόν τῆς Ζωγραφικῆς μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου ε. ε.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ





Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Ένα βράδυ, η Μαρία εκάθητο με τον πατέρα της κοντά 'ς τὸ τραπέζι.

Εἶχεν ἓνα χρυσοδεμένο τόμο τῆς « Διαπλάσεως » καὶ τον ἐφυλλολογοῦσε γιὰ νὰ βλέπη τις εἰκόνες. Ὁ πατέρας τῆς πάλι ἐδιάβαζε ἓνα βιβλίο δικό του, χωρὶς εἰκόνες αὐτό.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί εὐχαρίστησι βρίσκουν οἱ μπαμπάδες, νὰ διαβάζουν βιβλία χωρὶς εἰκόνες! ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν τῆς ἡ Μαρία. Τί καταλαβαίνουν μόνον ἀπὸ τὰ γράμματα;...

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νάνησυχῆσιν τὸν πατέρα τῆς, ἐσυλλογίσθη νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ γι' αὐτὸ τὸν ἀδελφόν τῆς.

Ὅμως καθὼς ἔκαμε νὰ σηκωθῇ, μπάμ! τῆς πέφτει μὲ κρότο ἡ καρέκλα τῆς.

Ἡ κυρία Τρομάρτα ἐκατατρόμαξε, ἐκαρφώθη 'ς τὴ θῆσι τῆς, καὶ δὲν ἐτολμοῦσε οὔτε νὰ γυρίσῃ διὰ νὰ κυττάξῃ ὀπίσω τῆς.

— Μάνα μου! ἐφώναξε· κάποιος κλέφτης θὰ εἶνε βέβαια ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα.

— Καὶ γιατί ὄχι ρινόκερως; τῆς εἶπεν ὁ πατέρας τῆς γιὰ νὰ τὴν περιπαίξῃ.

— Ἀλήθεια, λέτε νὰ εἶνε ρινόκερως; ρωτᾷ μὲ τρεμύλα ἡ Μαρία.

Φαντασθῆτε! ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ὅλα τὰ ἔπερνε 'ς τὸ σοβαρό, καὶ δὲν ἐννοοῦσε οὔτε πότε τὴν περιπαίξουν!..

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.)

Τρομαγμένη ἀπὸ τὸ ἄγριον ὕψος τῶν σκύλων, οἱ ὅποιοι ἐστέκοντο πλησίον τῶν κυρίων των, ἡ Μίς ἐτραβοῦσε τὸν Γκυ ἀπὸ τὸ φόρεμα.

Ἡ κατάστασις αὕτη ἤμποροῦσε νὰ διαρκέσῃ πολλὴν ὥραν, ἂν ὁ Γκυ δὲν ἐδειχνεν εἰς τοὺς μαύρους τὰ σιγάρτα του.

Ἐσκέφθη ὅτι ἦτο καιρὸς νάρχισιν τὰς διαπραγματεύσεις, ὁμιλῶν γλῶσσαν φανταστικὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν οἱ ἀκροαταὶ του δὲν ἐνόησαν οὔτε λέξιν, — καὶ μὲ τὸ δίκτυόν των.

Τῷ ὄντι, ὁ νέος εἶχε συμφωνήσῃ μὲ τὴν Μίς νὰ μὴ μεταχειρισθῶν εἰς τὸ Βατλαπῆ οὔτε γαλλικὰ οὔτε ἀγγλικὰ, ὥστε οἱ ἰθαγενεῖς, ἂν τυχὸν ἐγνώριζαν καμμίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς γλώσσας, νὰ εἰμποροῦν νὰ ὁμιλοῦν ἐλευθέρως ἐνώπιόν των.

Ἀμα εἶδαν τὰ σιγάρτα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Γκυ προσέθεσε καὶ μερικὰ ὕλματα κοσμημάτων, οἱ Ζουλοῦ ἡμέρωςσαν.

Τότε ὁ « Ἰντούνας » ἡ ἀρχηγὸς τοῦ χωρίου, γέρων μὲ εὐρωστον σῶμα, ὑπε-

κλίθη ἀπὸ δύο φορὰς ἔμπροσθεν ἐκάστου ξένου, λέγων εἰς τὴν γλῶσσαν του καὶ μὲ φωνὴν λαρυγγώδη:

— Σα κοῦ ρόνα! (Καλῶς ἤλθατε!)

Ἀλλὰ βλέπων ὅτι οἱ Ἰνδοὶ δὲν ἐννοοῦσαν, κατέφυγεν εἰς τὰ ὀλίγα ἀγγλικά, τὰ ὁποῖα ἐτραυλίξε:

— Where do you come from? ('Απὸ ποῦ ἔρχεσθε;)

Οἱ ξένοι ἐτήρησαν τὸ ἴδιον ἀδιάφορον ὕψος ἀνθρώπων. οἱ ὅποιοι δὲν ἐννοοῦν. Καὶ τότε ὁ Ἰντούνας εἶδεν, ὅτι ἔπρεπε νάρχεσθῃ εἰς τὴν παντομίμαν.

Ἐν ᾧ αἱ γυναῖκες ἐδοκίμαζαν ἥδη βραχιόλια καὶ περιδέρια, οἱ ξένοι, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Ἰντούνα, εἰσῆλθον εἰς τὸ κρᾶαλ του. Ἦναγκάσθησαν νὰ σκύβουν πολὺ διὰ νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ στενὸν καὶ χαμηλὸν ἀνοιγμά.

Προσποιούμενοι ἀτραξιάν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον, — κάθῃ ἄλλοι!.. — καὶ χαμηλώνοντες συχνὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ φόβον μήπως ἡ ἀγωνία των ἤθελεν ἀναγνωσθῇ εὐλόγως ἐντὸς αὐτῶν, ἐδέχθησαν νὰ πίνουν εἰς δοχεῖον ξύλινον καθαρῶτατον, οὐ τ γ υ ἄ λ α ν, ἐξαίσιον ἐγγχώριον ζῦθον, κατασκευαζόμενον ἀπὸ

ἐν εἶδος κέχρου, ὀνομαζόμενον «ἀμπελέ».

Εἰς τὸν παραμικρὸν κρότον βήματος, οἱ δυστυχεῖς Ἰνδοὶ ἤσθοντο συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν μετὰ κόπου συνέκρυπτον.

Δὲν θὰ ἐνεφανίζετο ἄρ' ἂν ὁ Σελέσκος καὶ δὲν θὰ ἐπαρξενεῦτο διὰ τὴν ἀπρόδοτον παρουσίαν τῶν ξένων εἰς τὸ Βατλαπῆ, συμπίπτουσιν μὲ τὴν ἀρπαγὴν τῶν μικρῶν λευκῶν;... Δὲν θὰ ὑπωπτεύετο ἐν μέρει τὴν ἀλήθειαν, καὶ δὲν θὰ ἐπροκάλει τὴν ὀργὴν τῶν συμπολιτῶν του κατὰ τῶν τολμηρῶν λευκῶν, τῶν ὁποίων θάπεκάλυπτε τὴν δολιότητα!..

Ἀν ὅμως ἀντὶ τοῦ Σελέσκου, ἔδλεπαν ἔξωθεν εἰς τὴν θύραν τοῦ κρᾶαλ τὸς μικρὰς προσφιλεῖς αἰχμαλώτους;... Ὡ, ποῖα χαρὰ καὶ ὁποῖα ἡσυχία ἂν ἐμάνθανον ὅτι εὕρισκονταί ἐκεῖ!..

Ἀλλ' οὔτε ὁ Σελέσκος, οὔτε ἡ Εἰρήνη, οὔτε ἡ Λενέττα εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην, ὅπου ὁ γέρων ἀρχηγὸς ἐξηκολούθει εὐσυνειδήτως νὰ παίζῃ τὴν παντομίμαν του, — παντομίμαν μὲ τρία πρόσωπα, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἔπαιζε τὸν κυριώτερον ρόλον.

Ἐνα καὶ τὸν αὐτὸν πόθον εἶχον οἱ ψευδο-Ἰνδοὶ: νὰ περιέλθουν τὸ Βατλαπῆ.

Καὶ ὡς νὰ ἐνόησε τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ξένων του, ὁ Ἰντούνας, ἐγερθεὶς, τοὺς προσεκάλεσε μ' ἐν νεύμῳ περιστροφικόν, πολὺ εὐνόητον, νὰ κάμουν τὸν γύρον τοῦ χωρίου.

Ἐσπευσαν νὰ τον ἀκολουθήσουν.

Τὰ διαπεραστικά των βλέμματα ἐξηρεῦνων τὰ βάθη ὄλων τῶν καλυβῶν. τῶν ὁποίων αἱ θύραι ἔχαινον ἐρθάνοις εἰς τὸν ἥλιον. Περιεργάζοντο καὶ τὴν ἐλαχίστην γωνίαν μὲ μεγάλῃν προσοχὴν, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὸν Ἰντούνα νὰ ὑπερηφανεύεται.

Ἀλλὰ οὔτε ἴχνος Σελέσκου, οὔτε ἴχνος κορασίων, πούθενά...

Μὲ λύπην θανάσιμον, οἱ δύο Ἰνδοὶ ἐγύρισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ κρᾶαλ.

«Ἄν δὲν ἦσαν εἰς τὸ Βατλαπῆ, ποῦ νὰ ἦσαν τὰ κορίτσια;»

Τὸν ἀγωνιώδη τοῦτον στοχασμὸν ἀντήλλαξαν μὲ βλέμμα ταχύ.

Τριγύρῳ των, τὰ ἀραπάκια, τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς εἶχαν τρομάξῃ, ἐπῆρχν τώρα θάρρος καὶ ἐκυλίνοντο εἰς τὸ χῶμα.

Ἐξάρνα, μία παιδικὴ φωνὴ ὑψώθη παρὰ τὴν εἰσόδον τοῦ κρᾶαλ.

— Λενέττα, ἐφώναξεν αὐτὴ ἡ φωνή! ἔλα νὰ ἰδῇς δύο Ἰνδοὺς...

Ἡ Μίς καὶ ὁ Γκυ ἀνατίχιασαν· ἀλλ' ἀποφεύγοντες νὰ κυτταγοῦν, ἔκαμαν τὸ πρόσωπόν των ἀπαθές, ἀποφασισμένοι νὰ μὴ δεῖξουν τὴν παραμικρὰν συγκίνησιν, ὅταν θὰ ἐδλεπαν τὰ κορίτσια.

Καὶ ἔστρεψαν ἀδιαφόρως τὰ χεῖράς τους ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν εἰσόδον τοῦ κρᾶαλ. Ἀλλὰ δὲν εἶδαν ἐκεῖ, παρὰ δύο ἀραπάκια ἀκίνητα, κρατούμενα ἀπὸ τὸ χεῖρι, καὶ φοροῦντα, ὅπως ὅλα τὰ μαῦρα κορίτσια, ἀπλοῦν περιζώμα ἀπὸ δέρμα λεοπαρδάλεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΖΗΤΩ ΤΟ ΤΡΑΝΕΒΑΛ!

Ἡ κυρία Παυλίνα, ἡ Λιάνα καὶ τὰ δύο δίδυμα εἶχον εὑρῇ τοὺς κυρίους Ρίσιν, Λακῶς καὶ Μπάντζες, ὅταν ἦσαν ἀκόμῃ εἰς τὴν Λαίδουσιθ.

Ἀπὸ τότε, ἡ γενναία μήτηρ καὶ τὰ τέκνα τῆς εἶχον ἀκολουθήσῃ τὸ ἀπόσπασμα εἰς ὅλας τοὺς πορείας.

Τώρα εὕρισκοντο εἰς τὸ Βόσχωφ τοῦ Ἐλευθέρου Κράτους τῆς Ὁράγγης, πλησίον τῆς Κιμπερλέϋ.

Ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας ἦτο ὁ στρατηγὸς Βιλμπουά-Μαρρέϊγ, ἀνδρεῖος γάλλος ἀξιωματικὸς, πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Βόερς, ὅπως τόσοι ἄλλοι ξένοι, συμπαροῦντες τὸν εὐγενῆ λαόν, τὸν ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας του.

Ἦτο ἡ 6 Ἀπριλίου. Πρὸ τινων ἡμερῶν, ὁ στρατηγὸς Ζουμπέρ, ὁ ἐνδοξὸς νικητὴς τοῦ Ἀμαζούμπα, εἶχεν ἀποθάνῃ ἐκ τῶν κόπων καὶ τῶν ἀσθενειῶν, τὰς ὁποίας τῷ ἐπροξένησεν ὁ πόλεμος.

Ἡ ἀπώλεια ἦτο μεγάλη, καὶ τὸ πένθος ἐξεδηλώθη ἐθνικόν. Ἀλλ' ἡ δραστηριότης τοῦ προέδρου Κρουγερ, τὸ ὠραίον παράδειγμα τοῦ Στάϊν, τοῦ Προέδρου τῆς Ὁράγγης, πολεμοῦντος μετὰ τῶν Βόερς, καὶ ἡ ἀνδρεία ὄλων ἐν γένει τῶν στρατηγῶν, διετήρησαν ἀδιάπτωτον τὸ ἥθικόν τοῦ βοερικοῦ στρατοῦ.

Ὁ συνταγματάρχης Λακῶς καὶ ὁ λοχαγὸς Ρίσιν δὲν εἶχον πληγωθῇ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου. Μόνον ὁ ἀρραβωνιαστὴς τῆς Λιάνας ἔλαβε μίαν

— Ἐμπρός!.. ἐφώναξεν.

Ἦρχισαν νὰ πυροβολοῦν συνεχῶς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. «Ἀναψὲ τὸ τουφεκίδι!» κατὰ τὴν φράσιν τῶν στρατιωτῶν.

Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, ἐμάχοντο πλησίον τοῦ στρατηγοῦ των, ὁ συνταγματάρχης Λακῶς, ὁ λοχαγὸς Ρίσιν καὶ ὁ Πέτρος Μπάντζες.

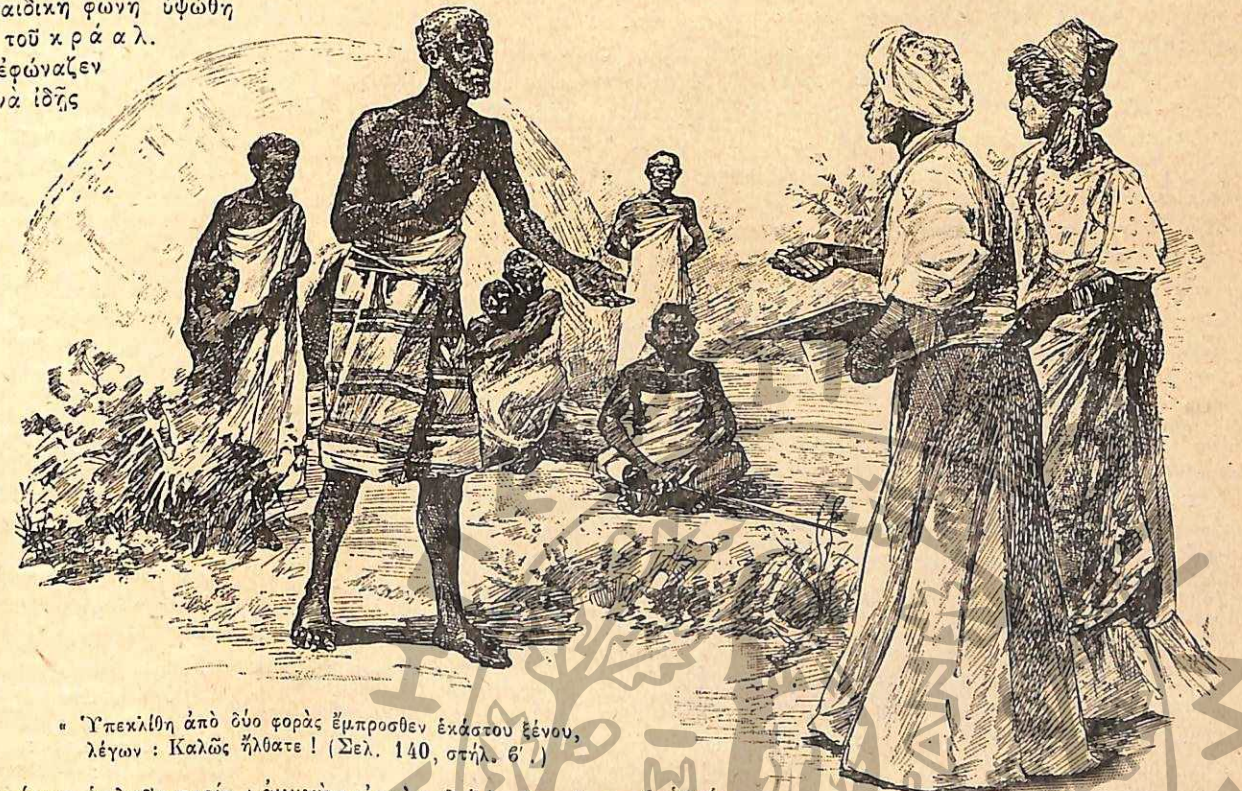
Διαφυγόντα τὴν προσοχὴν τῆς μητρὸς των, τὰ δύο δίδυμα, ὁμοῖα πρὸς δύο λεοντιδεῖς, προσέτρεχον λυσσαλέως, κραδαίνοντα τὰ τουφεκία των.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφθασαν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, ὁ πατὴρ των καὶ ὁ ἀρραβωνιαστὴς τῆς Λιάνας ἔπεσαν ταυτοχρόνως.

— Ζήτω τὸ Τράνσβααλ! ἐφώναξεν οἱ δύο πληγωμένοι.

Ἡ Ἐλζα ὤρμησε πρὸς τὸν πατέρα τῆς καὶ προσεπάθησε νὰ τον σηκώσῃ.

— Χαῖρε! εἶπεν ὁ ἐτοιμοθάνατος μὲ φωνὴν σβυνομένην. Τὰ χεῖλη του ἀπετέθησαν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ κορασίου, καί' ἔπ'



« Ὑπεκλίθη ἀπὸ δύο φορὰς ἔμπροσθεν ἐκάστου ξένου, λέγων: Καλῶς ἤλθατε! (Σελ. 140, στήλ. 6'.)

ἀμυγλὴν εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἡ ὁποία εἶχεν ἤδη ἰατρευθῇ.

Ἀλλ' ἡ οἰκογένεια αὕτη δὲν ἐμελλε νὰ μείνῃ ἀλαβὴς μέχρι τέλους... Ὁ στρατηγὸς Βιλμπουά-Μαρρέϊγ, νομίζων τὴν θέσιν του ἀσφαλῆ, δὲν ἐπερίμενεν ἐπιθεσὶν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅταν ἔξαφνα τὸ ἀπόσπασμά του εὗρεθῃ περικυκλωμένον ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ συντάγματος, τὸ ὁποῖον διηθῦνεν ὁ λόρδος Μέθουεν.

Δὲν ὑπῆρχε καμμία πιθανότης σωτηρίας. Ἀλλ' ὁ ἀτρόμητος στρατηγὸς ἐπρότιμῃσε νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του παρὰ νὰ παραδοθῇ.

αὐτοῦ ἀπέδωκαν τὴν τελευταίαν πνοήν.

Ἀγρία, ἡ μικρὰ κόρη ἐσηκώθη ἐπ' αὐτὴν καὶ ἀδίασε τὸ τουφεκὶ τῆς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Χάνας, ὀλίγον παρακάτω, γυναικιστὸς, ἐσκόπευε μὲ ψυχραιμίαν, ὑπὸ χάλαιαν σφαιρᾶν, τοὺς Ἀγγλοὺς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπλησίαζαν.

Ἐξάρνα, κραυγὴ ὀδύνης καὶ ἀπογνώσεως ὑψώθη: ὁ στρατηγὸς εἶχε πληγωθῇ!

Συγχρόνως ἐκινεῖτο ἐν λευκὸν μανδύλιον, σημαίνον τὸ τέλος τῆς μάχης.

Ὁ στρατηγὸς Βιλμπουά-Μαρρέϊγ εἶχεν ἀποθάνῃ, κτυπηθεὶς κατὰστηθα ἀπὸ ἐκρηξίν ὀπίσθου.

Οκτώ πτώματα κατέκειντο γύρω του. Άλλοι τόσοι πληγωμένοι έσύροντο με τās χείρας, διά νά διαφύγουν τόν έχθρόν. (Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ (Κατά τόν Γαλλικόν του Paul Roland)

ΑΛΩΠΗΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ

Ο διδάσκαλος τούς είχε εξηγήσει πρό όλίγου τόν γνωστόν έκείνον μύθον του Αίσώπου, εις τόν όποτον ή αλώπηξ, βλέπouσα με πόθον κάτι σταφύλια ώριμα και όρεκτικώτατα, τὰ όποια όμως δέν ήμπορούσε νά φθάση, άναφωνεί: «Όμφακες έτι είσίν!» (Είνε ακόμη άγουρίδες!)

— Βλέπετε, παιδιά μου, είπεν ο διδάσκαλος, ότι έδώ ή 'Αλώπηξ έκαμε, καθώς λέγουν, τήν άνάγκην φιλοτιμίαν. Είχε βέβαια μεγάλην όρεξιν νά γευθῇ τὰ ώραια έκείνα σταφύλια ενόνησεν όμως ότι ή κληματριά ήτο πολύ ύψηλή διά τὸ άνάστημά της, και διά νά μή φανῇ έντροπιασμένη, έπροτίμησε νά είπῃ με περιφρονητικόν τάχα ύφος, ότι τὰ σταφύλια δέν ήσαν του γούστου της. «Πφ! τὰ παληοστάφυλα!.. δέν τα καταδέχομαι!» Ένα παιδί, που βλέπει παραδείγματα χάριν 'στη βιτρίνα του μαγαζιού κανένα ύψινο άλογο και άφ' ου το κυτάξῃ καλά, φωνάζει έπειτα: «Δέν μου κάνει, είνε πολύ μεγάλο!..» τὸ παιδί αυτό όμοιάζει με τήν αλώπεκα του Αίσωπέου Μύθου. Δέν έχει άρκετά χρήματα διά νά αγοράσῃ τὸ ώραιόν άλογον, και παρηγορεῖται με τόν ίδιον τρόπον.

Όλη ή τάξις ήκουε με άνοικτόν στόμα. Ακόμη και ο μικρός Γιαννάκης, ο όποτος συνήθως ήτο πολύ άπρόσεκτος, ήκουε με τήν μεγαλητέραν προσοχήν τήν ένδιαφέρουσαν ιστορίαν της 'Αλώπεκος.

'Αφ' ου ο διδάσκαλος έτελείωσε τήν εξήγησιν του μύθου και τους είπε νά τήν γράφουν μόνοι των διά τὸ προσεχές μάθημα, ο Γιαννάκης έστράφη πρὸς τόν Παύλον, τόν παρακαθήμενον συμμαθητήν του, και του είπε:

— Ξέρεις τί; αυτή ή 'Αλεπού δέν ήταν καθόλου πονηρή. Δέν ήταν πονηρή! ή 'Αλεπού;! αυτή, ή όποια θεωρεῖται ως τὸ πονηρότερον τῶν ζώων; αυτή, τήν όποιαν ο Αίσωπος μάς παριστᾷ πάντοτε ως έπινοούσαν κάθε τέχνασμα διά νά τα βγάλῃ πέρα; ;»

Όμολογουμένως ή αὐθάδεια ήτο μεγάλη, εκ μέρους του Γιαννάκη, ένός παιδίου όκτώ μόλις χρόνων!

Διά τούτο ο συμμαθητής του Παύλος, όλίγον μεγαλητερος, τῷ άπεκρίθη σιγά:

— Μπα! ώστε συ είσαι πὶό πονηρός από αυτή;

— Στάσου νά ιδῇς, είπεν ο Γιαννάκης. Και ήρχισε νά φυλλομετρή με ζήλον άσυνήθην τὸ βιβλίον του.

'Αφ' ου ήρέυνητε πολλήν ώραν, έσταμάτησεν έξαφνα εις τήν σελίδα που ήθελε, και ήρχισε νάναγινώσκῃ ζωηρώς.

Ο Παύλος, έκπληκτος, εκύτταξε με τήν άκραν του μυτιού του τόν τίτλον του μύθου, ο όποτος έφαινετο νά εκλύη τόσον πολύ τὸ ένδιαφέρον του συμμαθητοῦ του. "Ητο «'Αλώπηξ και Τράγος.»

Καθώς ένθυμείτο, εις αυτόν τόν Μύθον, ή 'Αλώπηξ μεταχειρίζεται τήν ράχιν του Τράγου διά νά εξέλθῃ από τὸ βαθύ φρέαρ, εις τὸ όποτον κατέβησεν και οι δύο διανύσιον...

— Νά, έψιθύρουν ο Γιαννάκης' αν ή 'Αλεπού ήταν πονηρή, τήν ήθελα νά φθάσῃ τὰ σταφύλια, και όχι νά μας είπῃ ότι ήσαν άγουρα! Έγώ 'στη θέσι της, θά έφώναζα τόν Τράγο διά νά με βοηθήσῃ νάναβῶ 'στην κληματριά. Πως τήν ανέβατε και από τὸ πηγάδι;

Ο Παύλος ήναγκασθη νά όμολογήσῃ από μέσα του, ότι ο Γιαννάκης ήτο πονηρός όσον και ή 'Αλώπηξ...

Μετά μίαν ώραν, όταν έφρευγαν από τὸ σχολείον, έπέρασαν από μίαν κληματριά. Τὰ σταφύλια εκρέμαζον άφθονα, ώριμα, κατκόκκινα. Ο Παύλος, γελών, τὰ έδειξε με τὸ δάκτυλον εις τόν Γιαννάκη.

— Τί κόκκινα που είνε! είπεν ο Γιαννάκης. Βέβαια, αυτά δέν είνε «όμφακες»... ά, κάθε άλλο! Έλα, Παύλε, βοηθήσε με. Θάναβῶ 'στους ώμους σου και όχ τα φθᾶσω.

Πραγματικῶς, ο Γιαννάκης άναρριχάται εις τούς ώμους του συμμαθητοῦ του και φθάνει τὰ ώραια σταφύλια.

"Ηρχισε μάλιστα νά τὰ κόπτῃ...

"Εξαφνα όμως άκούεται μία φωνή τρομερά, και ο ιδιοκτήτης της κληματριάς παρουσιάζεται, ώπισμένος μ' ένα χονδρόξυλο και άκολουθούμενος από ένα πελώριον σκύλον.

Πανικός! οι συμμαθηταί του Γιαννάκη και του Παύλου, οι όποτοι προθύμως θά έδέχοντο νά συμμερισθῶν τὰ σταφύλια, άλλ' όχι και τήν τύχην τῶν συλληφθέντων, τρέπονται εὐθὺς εις φυγήν... Ο Τράγος και ή 'Αλώπηξ μέλουν κάτωθεν της κληματριάς, άπειλούμενοι από τὸν άνθρωπον με τόν μεγάλον σκύλον. Τότε εκεινός τους πέρνει από τὸ αὐτὸ και τους παραδίδει εις ένα άστυφύλακα, ο όποτος άναλαμβάνει νά τους οδηγῇ εις τὰ σπίτια των και νά διηγῇ τῇς τούς γονεῖς των τὸ κατόρθωμά των. Φαντασθῇτε τί ύποδοχὴ τούς έγινεν εκει!..

Τήν επάυριον, εις τὸ σχολείον, οι μαθηταί άπαγγέλλουν τόν Μύθον. "Εξαφνα ο διδάσκαλος στρέφεται πρὸς τόν Γιαννάκη και τόν Παύλον, και τους λέγει:

— Τους μύθους πρέπει νά τους διαβάσετε πάντα ως τὸ τέλος, και νά προσέχετε εις τὸ διδαγμά των και εις τὸ ἐπιμύθιον. Παραδείγματος χάριν, εις τόν μύθον όπου ο Τράγος βοηθεῖ τήν 'Αλώπεκα, γίνεται θύμα της καλωσύνης του. αν όμως έδοθοῦσε τήν 'Αλώπεκα νά κόψῃ τὰ ξένα σταφύλια, ὥς θά τον έπιαναν μαζί της και θά έτιμωρεῖτο ή θά έντροπιάζετο και αυτός. Κάθε πράγμα πρέπει νά βλέπωμεν πὼς τελειώνει!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΝΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 74ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν 'Ασκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων εν τοῖς φυλλαδίοις της 'Διαπλάσεως τῶν Παίδων—τῶν μηνῶν Μαΐου, Ιουνίου, 'Ιουλίου και Αύγουστου 1902.

'Από σήμερα άρχεται και προκηρύσσεται ο Νέος Διαγωνισμός τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν 'Ασκήσεων.

"Όσοι τῶν συνδρομητῶν επιθυμοῦν νά διαγωνισθῶν, παρακαλοῦνται νά προμηθευθῶν εγκαίρως εκ του Γραφείου μας τὸν άπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων και νά συμμορφωθῶν πρὸς τούς "Όρους τῶν άναγκαζομένων εις τὸ Γ' Κεφάλαιον του 'Οδηγοῦ του Συνδρομητοῦ, οι όποτοι παραμένουν οι αὐτοί δι' όλους τούς Διαγωνισμούς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θάπονενθηθῶν τὰ ώρισμένα διά τούς μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ όποια βλέπε επίσης εις τὸ 5' Κεφάλαιον του 'Οδηγοῦ (φυλ. 1-2. σελ. 10).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο παππούς: — Πάντοτε, παιδί μου, νά προσιμάς τῇ δμόνιαν...

'Ο έγγονος: — Μπα! κ' έγώ ω; τώρα έπρετιμούσα τὸ Σύνταγμα!..

* * *

'Ο μικρός Μπάμπης πρὸς τήν αδελφήν του: — Εὐγενία, άμα τελειώσῃ ή Πηγῇ (ή ύπνέρεια) τῇ δουλειᾷ της, νά μου πῇς. Μετά πολλήν ώραν:

'Η Εὐγενία: — Μπάμπη, ή Πηγῇ έτελείωσε...

'Ο Μπάμπης: — Ζωῇ σε λόγου σου!

* * *

— Κρίμα, 'Ελένη, λέγει ο Τοτός πρὸς τήν εξαδέλφην του, νά γεννηθῇς εις τήν Λακωνίαν και νά είσαι έτσι φιλική!

— Μετ' όλίγον:

'Ελένη, δός μου τῇ Διάπλασι.

Και ή 'Ελένη:

— Μολών λαβέ!

* * *

'Η θεία της μικρᾷ Μαρίας της λέγει νά τρώγῃ φωνὴ διά νά κοκκινίσῃ.

'Εκείνη ήρχισεν άμέσως νά τρώγῃ με άπλησταν, και μετ' όλίγον ήρώτησε:

— 'Εκοκκίνησα, θεία;

* * *

'Η θεία της μικρᾷ Μαρίας της λέγει νά τρώγῃ φωνὴ διά νά κοκκινίσῃ. Εκείνη ήρχισεν άμέσως νά τρώγῃ με άπλησταν, και μετ' όλίγον ήρώτησε:

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΩΣ έπέρασατε εις τήν ώραίαν Πρωτομαγιάν, αγαπητά μου παιδιά; 'Ελπίζω ότι θά μου περιγράψετε τās εκδρομάς σας.

Δύο εύμορφα μου γράφε σήμερα τὸ Σερπαντῆν: πρῶτον δι' ήβελν ή έδομῇς νά έχῃ δύο-Σάββατα και νά μήν έχῃ Τρίτην' δευτερον δι' τὸ φυλλάδιον εις τὸ όποτον βλέπει και τὸ ψευδώνυμόν του, τὸ φαινεταί μεγαλητερον από τὰ άλλα... Τί φρονεῖτε; έγώ νομίζω ότι ίσως σύμφωνοι — Ο κ. Παῖδων εύχαρστεῖ τὸ Σερπαντῆν δι' ὅσα γράφει περί τῶν τελευταίων επιστολῶν του.

'Η έπιστολή σου, Σεμνὴ Κόρη [ΕΕ], μου ήρεσεν ὅπως πάντοτε, οὔτε με ένοχλεῖ καθόλου τὸ ότι πραγματεύεται εν μόνον θέμα' διατὶ τάχα; εἶνε άνάγκη νά γράφῃ κανεῖς χίλια δυό; "Όσον διὰ τήν πωνήν σου έγερσιν, ή όποια πραγματικῶς εἶνε χαρά και ύγεια, σε συχαίρω' όλίγοι φίλοι μου, νομίζω ότι θά σηκώνονται από τās τέσσαρες και τέταρτον.

Εὐγε, Πάλλουσα Καρδιά, διὰ τās προόδους σου εις τήν φωτογραφικήν. Εἶμαι βέβαια ότι θά τελειοποιηθῇς εις αὐτὴν τήν τέχνην, και με τήν καλίσθησιν που έχεις, θά κάμης με τόν καιρόν άληθινά καλλιτεχνήματα. Σε συμβουλεύω αὐτῶν εὐμορφα έξοχικά τοῖα, και νά μάθῃς νά μεταχειρίζεσαι χαρτί θαμνόν (μάτ). Γράφε μου συχνότερα και έχε με ένήμερον εις τās προόδους σου.

Βέβαια, Κυματίζουσα Θάλασσα, ο φυσικός και ο συνήθης χαρακτήρ εις μίαν έπιστολήν εἶνε ο καλλίτερος. 'Αφ' ου σε συνεκίνησεν τόσον ή έπιστολή της μικρᾷς 'Αννας, στεῖλες δι' θέλης τὸ Φροντιστήριον τῶν Νηπιῶν, διά του Παρθαναγαγέλου Χίλλ. Εἰς τήν έριδα με τήν φίλην σου Α. Δ. προτιμῶ νά μή έπέμβω' καθένας άναπᾷ τήν ιδιαιτέραν του πατρίδα και ή άγάπη κάποτε τυφλώνει.

"Ωστε λοιπόν, Κρόταλε, ή φιλοδοξία σου εἶνε νά γεμίσῃς εν τετράδιον εκ 500 σελίδων με ποιήματα, — ιδικά σου, όχι κλεμμένα άπ' έδώ και άπ' εκει, — και έπειτα, μετά δύο-τρια χρόνια νά διαλέξῃς και νά εκδώσῃς εν βιβλίον ὅλων με στίχους. 'Η ιδέα σου δέν εἶνε κακή, αλλά οι στίχοι σου δέν εἶνε τόσον καλοί. Πρέπει νά μάθῃς πρῶτα στιχογραφικήν. 'Οπωδήποτε τὰ ποιηματάκια σου εἶνε έξυπνα' φαίνεται ότι έχεις εύφυαν, αλλά βλέπεις ότι αὐτὸ δέν άρκεῖ.

'Η Μανταρινόφάγος μου διηγείται σήμερον τὰ τέξῃ, περί μίας μικρᾷς φίλης μου: «Πρὸ τινῶν ήμερῶν έγέννησεν ή γάτα μας τέσσαρα χαριτωμένα γατάκια, εκ τῶν όπολων μόνον τὰ τρία έβουξαν τὰ μάτια των. 'Η 'Ανδρεία Σουλῶντις, άπειλπισθεῖσα νά περιμενῇ διά νάνόητῃ τὰ μάτια του και τὸ τέταρτον, άπεφάσισε νά τὸ άνατᾷ και τὸ παιδάκι μίᾳς γειτόνισσας.

Πηγαίνει λοιπόν και της λέγει με τήν μεγαλητέραν σοδαρότητα: « — Κυρά Χρυσούλα, μάς θλινε το παιδάκι σου νά σου δώσωμεν τὸ γατάκι μας! — Μά γιατί; — Γιατί δέν άνοίγει τὰ μάτια του και τὸ βαρέθηκα. » Δηλαδή, οὔτε τὸ γατάκι δέν έβιδεν ήν άντάλλαγμα τῷ παιδιού, αν δέν άστερα, τὰ παιδάκια φωνάζουν περισσότερον από τὰ γατάκια και θέλουν ὅλο άγκαλιά! » Μά σαν νά έχῃ και δίχρη ή 'Ανδρεία Σουλῶντις! Νά μου τήν φιλήσῃς γλυκά και νά της πῇς ότι χαίρω που της άρέσει τόσον ή 'Κυρία Τρομάρα».

Εἰς τὰ τετράδιά σου τῶν Μ. Μυστικῶν, Μιχαήλ Βιολίστρια, έωκυκλείς πεντάλεπτον γραμματόσημον, εν ᾧ ο Κανονισμός ώρισμένως λέγει: «Πεντάλεπτον. "Όσα λοιπόν τετράδια μου έστειλεις εἶνε τώρα, τόσα πεντάλεπτα μου ὀφείλεις.

Τρικέφαλε Κέρβερε [ΕΕΕ] διὰ τήν ώραίαν και ένδιαφέρουσαν έπιστολήν. Εὐχομαι νά συναχθῇ πάλιν ταχέως ή οικογένεια, διά νά εύχαριστῇς τήν ήσυχίαν σου και νά μου γράφῃς συχνά, ο κ. Παῖδων σ' εύχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις διά τās έπιστολάς του, και ή μικρά Κική διά

τὰ γραμματόσημα, κ' έγώ διά τήν κάρταν. Με έρωτᾷς τί σε συμβουλεύω νά σπουδάσῃς, άρ' ου έχῃς κλίσιν εις τὰ στρατιωτικά και εις τήν Μουσικήν. Νά προτιμήσῃς έκείνον διά τὸ όποτον αἰσθᾷ.σαι τήν μεγαλητέραν κλίσιν. Μόνον ο 'Ανανίας θά σου άπαντοῦσε νά γίνῃς στρατιωτικός... μουσικός, διά νά ίκανοποιήσῃς και τās δύο κλίσεις.

Πολύ εύπληθην διά τὰ δυστυχήματά σου, Βίγαμαρ, και εύχομαι εις τόν αδελφόν σου ταχεῖαν άνάρρωσιν. 'Αλλὰ διατὶ λέγεις ότι « δέν σ' έξετίμησα δέοντως; » Αὐτὸ δέν τὸ έννοῶ. Πότε μου έγγραφες και δέν σου άπήντησα; Και αν κάποτε δέν σε άνέφερα με τὸ ψευδώνυμόν σου, τούτο σημαίνει ότι δέν το είχες σημειώσῃς εις τήν έπιστολήν σου. Αἱ προτάσεις σου θά δημοσιευθῶν εις τὸ προσεχές.

Κελαρύζουσα Πηγῇ, καλὰ λέγεις ότι μ' εύχαριστεῖ ή συχνή αλληλογραφία μετά τῶν φίλων μου και καλὰ κάμεις νά μου γράφῃς συχνά. Αἱ πληροφορίαι σου ήσαν πάρα πολλά και άναγκάζομαι νά μή τας δημοσιεύσω ὅλας: έπειτα, προτάσεις Μ. Μυστικῶν με τὸ ὄνομα δέν εἶνε δεκταί.

Πολύ μου ήρεσεν ή έπιστολή σου Πικραμένη Καρδούλα [ΕΕ]. Κρίμα που δέν έχω τόπον νάποσπᾶω τὰ ὥραία έκείνα περί τῶν ήμερῶν του Πάσχα. Εἶδα τήν χαράν σου που έλαβες έπιστολήν της Άδρας της Κερκύρας με τήν φωτογραφίαν της, και τὸ παρίσπον σου δι' εν ᾧ έδέχθης τήν αλληλογραφίαν που σου έπρότεινε τὸ Κόκκινον Κατελάκι, ακόμη δέν έλαβες γράμμα του. 'Ας εἶνε ὅμως, έλπίζω ότι θά λάβῃς. Πίλλας εύχαριστίας εκ μέρους του κ. Φαίδωνος, ο όποτος, βλέπεις, έχει καλὸν μνημονικόν... διά τούς καλούς.

Τι γορά ή φιλάτη μου Αναστασία Δ. Μάρκου ('Ελληνική Σημεία), που άναγγέλλει τούς άραβόνας της με τόν κ. 'Ιωάννην Κ. Φαρμακίδην, παλαιόν μου φίλον και συνδρομητήν. Τους ραῖνω με τὰ καλλίτερα λουλούδια της καρδιάς μου, και τους εύχομαι νά στεφανωθῶν γρήγορα και νά ζήσουν εύτυχῆς.

Λωλε Διάβολε [ΣΕ] διά τήν ώραίαν περιγραφὴν της εκδρομῆς, τήν όποιαν έδιδάσκα με μεγάλην μου εύχαρίστησιν.

Βέβαιως, Κωπηλάτις Κόθρον, εις τās μικράς πόλεις αἱ ὀρηκευτικά έσορτά έχουν άλλο θέλητρον και άλλην ποιήσιν. Εἶδα με μεγάλην μου χαράν ότι έβελτιωθῇ ο γραφικός σου χαρακτήρ... Τὰ γράμματα τώρα εἶνε στρογγυλωτέρα, μεγαλητερα, πλέον ευανάγνωστα. 'Ολίγον ακόμη και θά γίνῃς καλλιγράφος.

Και ὅμως, 'Ανατέλλων 'Ασθρ, αἱ έπιστολάς σου δέν μου έφάνησαν ποτε άκαλασθητοι. 'Επειτα, όταν γράφῃ κανεῖς πρὸς στενὴν φίλην ὅπως έγώ, εἰμφορεῖ νά εἰκονογραφῇς και τήν έπιστολήν του. Δέν ένθυμείσαι τās έπιστολάς του Κεντριοῦ, που ήσαν πάντοτε γεμάται από ὥραιας γελοιογραφίας; 'Αλλὰ και τὸ Κεντρί, όταν γράφῃ πρὸς ξένους, δέν διακοσμεῖ βέβαια τās έπιστολάς του με εἰκόνας.

Καρδιάλι Ρισελιέ, έλαβά ὅλας σου τās έπιστολάς και συνεμορφώην. Σου έγκρίνω λοιπόν αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον πρὸς άντικατάστασιν του παλαιού. 'Αλλὰ διατὶ νά τὸ ἀλλάξῃς; τόσον γρήγορα; — 'Ος άρχικά θέλεις νά σου σημειώσω τὸ μισορέγγαρον μ' ένα άστρον. Δυστυχῶς εις τὸ Τυπογραφείον δέν έχουν τέτοια στοιχεία.

Και πότε θά καταταθῇς εις τὸ Σχολείον τῶν πόθων σου, Σιωπηλὴ Νύξ; τόν Σεπτέμβριον; Μάθε, διά νά χαρῇς ακόμη περισσότερον, ότι και εις τὰ δύο αὐτὰ Σχολεία έχω πολλά φίλας, και ότι επιτρέπεται ή άνάγνωσις του φυλλαδίου μου, και ή 'Αλληλογραφία και ὅλα.

'Εγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαράς εις τήν 'Αλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Πράσινο Χατιάρι (Π.Μ. αὐτὸ σου έξελεξα' διαγωνισμός Διηγήματος θά προκηρυχθῇ εύ-

θὺς μετά τήν δημοσίευσιν τῶν 'Αποτελεσμάτων του περιουνοῦ) Κόντε-Σπουρηγίτην (Κ.Π. θά έλθῃ και ή σειρά του Φωτογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ' ὅλοι μαζί δέν γίνονται!) Ποιμενίδα Μυρτῶ (Ι.Ε. αὐτὸ ήτο τὸ καλλίτερον) και Ραχοσυλλέκτην τῶν Παρισίων (* χαίρῳ που έγινες καλά.)

'Ασπασμοί, Πληροφορίαι: ο 'Αγγελος της 'Αγάπης έρωτᾷ τήν Σκόρην τῶν 'Αθηνῶν αν τήν γνωρίζῃ και αὐτός, ή μόνον αὐτῇ τον γνωρίζει; — ο 'Επτακάρταρος Σάμιος άντιχαίρετᾷ τόν Εὐέλπιτ 'Αλέα και ζητεῖ τάρχηκά του, διότι δέν τον γνωρίζει; — τὸ Σερπαντῆν έρωτᾷ τήν Νεράιδαν τῶν Σεπετῶν πὼς έπέρασε τὸ Πάσχα εις τās Σπέτσας; — ο 'Ασθρ τοῦ Φαλήρου άσπάζεται τήν Καταρομάλλιν και τήν πληροφορεῖ, ότι εἶνε άδύνατον νά μάθῃ τὸνομά του και αἱ μή ένεργῇ άδίκως; — Βίκατωρ ο Μαῦρος πληροφορεῖ τὸ Κύνειον 'Ασμα ότι τον γνωρίζει, και ᾶς του κρύπτῃ τὸνομά του; — ο Κυδαθηναῖος πληροφορεῖ τήν Μαργαριτοφόρον ότι εἶνε συμπολίτῃς και τήν βλέπει καθημέραν; — ο Λιακὸς Κρόνος δέχεται τήν ὕιον Προδίκου του Λίου προταβείσαν άλληλογραφίαν και άναμένει έπιστολήν του; — ο Λιακὸς Οὐρανὸς ζητεῖ τάρχηκά του Γυμνασίον Λίου; ή Λίλη της Θάλασσης πληροφορεῖ τούς φίλους μου ότι ὀνομάζεται 'Ανδρομάχη Φιλίπου, έξ Αἰγίου, και ότι ήλασε ψευδώνυμον; — ο Θησεύς Πίνδιος χαιρετᾷ τήν Νεράιδαν τῶν Σεπετῶν τήν όποιαν γνωρίζει και τήν έρωτᾷ αν άνταλλάσῃ ακόμη δελτάρια, εύχεται δέ εις τήν Μυσικήν Φωνήν ταχεῖαν στέψιν και βλὸν εύτυχῇ; — ή Κελαρύζουσα Πηγῇ άνασπάζεται τὸ 'Ανθοφόρον Κάμιστρον και τὸ εύχαριστεῖ διά τούς άσπασμούς του, άσπάζεται δέ τὸ 'Αλάντ τῶν Πατησίων και τήν Στρονμπούλην Χορετρίαν; — ή Νεράιδα τῶν Σεπετῶν εύχαριστεῖ πολὺ τήν Σιωπηλὴν Νύκτα διά τήν συμβουλὴν, τήν όποιαν, λέγει, έξ ιδίας πείρας βεβίωσε, είχε τήν καλωσύνην νά της δώσῃ; — τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον άσπάζεται τόν Ναύτην της Ναυαρχίδος; — ή Πικραμένη Καρδούλα ζητεῖ άλληλογραφίαν με τήν 'Ιτέαν; ή Κωπηλάτις Κόθρον έρωτᾷ τήν 'Ονειροπόλον Ψυχὴν αν και πότε θά έπισκεφθῇ τήν Κυπαρισσίαν, διότι επιθυμῇ νά τήν γνωρίσῃ; — τὸ Κίτριον Καναρὶν άσπάζεται τήν Θεάν της Γεωργίας; — ή Κελαϊδίστρα πληροφορεῖ τήν Άδραν της Κερκύρας ότι, αν ήγγισῃ νά της κελαϊδήσῃ, ήτο πρὸς ὀφείλειάν της; άλλως τε 'τώρα άνθίζουν τὰ κλαδιά και πετοῦνε τὰ πουλά; — ή Νοσταλγοῦσα 'Ελληνίς άσπάζεται τήν Λιακήν Μαρμαρίταν, τήν όποιαν έρωτᾷ διατὶ δέν της έγραψε τόσον καιρόν, και τήν Μελίανσαν Καλόγρηαν, τήν όποιαν έρωτᾷ αν έλαβε τήν έπιστολήν της; — ή Σιωπηλὴ Νύξ εύχαριστεῖ διά τās εύχάς της τήν Κωπηλάτιδα Κόθρον και συχαίρει τόν Νυκτοκόρακα διά τās άπάντησεις του, εκτός της ὑπ' αριθμ. 17; — ή 'Αντιγόνη συχαίρει τόν 'Αγγελον 'Αγερεινόν διά τās ὥραιοτάτας άπάντησεις τῶν Μ. Μυστικῶν του; — ή 'Ελένη Ι. Καπέλλου άσπάζεται τήν Μαρίαν Μ. Θεοτόκη και τήν συχαίρει διά τούς εύτυχῆς γάμους του αδελφοῦ της — όλίγοι παρέλειφθησαν έλλείψει χώρου.

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν νάταλλάξουν: τὸ 'Αταύριον Ρόδον με τήν Γλυκεῖαν Πατρίδα, Σκόρην τῶν 'Αθηνῶν, Φιλοπάτριδα 'Ιάδα και Κύνειον 'Ασμα; — ή 'Αθῶν Καρδιά με τόν Θεσσαλικόν 'Υάκινθον, Θεσσαλικὸν Μετσεδάκι, 'Οβελίσκον της Κλεοπάτρας, 'Αθῶς της Κερκύρας και Άδραν της Κερκύρας; — ή 'Αμαρυνδία με τόν Θεαγέτην, Βέν Ζώνη και Καλυκα Ρόδου; — τὸ Μή με Αημόνει με τόν 'Αγγελον της Εὐευχίας, Γλυκύλαλον 'Όνον και Δροσουλά τῆς 'Οσσης; — ή Κόκκινη 'Εξαχρ με τὸ 'Ανθος τοῦ Μαΐου και Πατρινὸν Βαρκάρην; — ο Ρόδιος Δόκιμος

μὲ τὸν Φιλελεύθερον "Ελληνα, "Ημέραν τῆς 'Ελευθερίας, Νοσταλγὸν "Ελληνα, Νοσταλγοῦσαν "Ελληνίδα καὶ "Ελληνικὸν Αἰσθημα—ὁ Κονασιμῶδες μετ' ἡν Γλυκεῖαν Πατρίδα—τὸ Σκαλιστῆρι μετ' ἡν Μέγαν "Αλέξανδρον—ἡ Διονυσιαὶς Πηγὴ μετ' ἡν Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου, Κωπηλάτιδα Κύθρου, Φιλόδοξον "Ελληνίδα, Ἀταβύριον Ρόδου καὶ Ζουλείκην—ἡ Μόνωσις μετ' ἡν Ἀθάνα Καρδίαν, Κόρη τοῦ Δουναβέως, Ζωηρὰν Φλόγα, Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα καὶ Αἰγίαν—ὁ "Αββακοῦ μετ' ἡν Τίλιον Μέλαθρον καὶ Ἀρόσον τῆς "Ερήμου—ἡ "Ονειροπόλος Ψυχὴ μετ' ἡν Γυνάσιον Χίου, Μαῦρον τῆς Βερετίας, Νέμον, "Αβελ καὶ Φιλικὸν Ζέφυρον—τὸ Λευκὸν Κοῖνον μετ' ἡν Ἀστέρη τοῦ Παλῆρου, Κονασιμῶδες, Διαφενθεῖσαν "Ελπίδα, Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας καὶ Ἀρόσον τῆς "Ερήμου—ὁ Παμφύλιος Κόλλιος μετ' ἡν Κεράτιον Κόλπον, Συμυραϊκὸν Κόλπον, Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἀγγελον Ἀγγερινὸν καὶ Ἀγγελον τῆς Εὐτυχίας—ἡ Μικρὰ Ἀμαλὼν μετ' ἡν Θάλασσαν τῆς Ἀνδρου καὶ Συριατὴν Σανθούλαν—ἡ Τσιγγαρέλα μετ' ἡν Καίλικα Ρόδου, Μιράνταν καὶ Μαργαριτοφόρον—ἡ Μαύρη Προσωπιδόφορος μετ' ἡν Κόκκινην "Εξοχὴν, Παγωμένον Καύκασον, Δροσερὰν "Εσπέραν καὶ Σιναχωμένον Πορτικόν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης, (βλέπεις ἀπὸ τὰς Πληροφορίας, ὅτι σε γνωρίζω σὰν τὸ «κόλπικο ἄστρο» ποὺ λέγουν· αὐτὸ ὅμως, δὲν σημαίνει ὅτι ἡμπορεῖς νὰ μὴν υπογράψῃς τὰς ἐπιστολάς σου.) Ἑπτακατέργαρον Σάμιον, Ἀστέρη τοῦ Παλῆρου (ἔστειλα χαίρω πού μ' ἐνθυμήθης ὕστερ' ἀπὸ τόσα ἐμπόδια· τώρα θὰ μου γρίψῃς συχνότερα ;) Λεωνίδα Ε. Παυλίνην (τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ὠραῖα· ἀλλ' ἡ πληροφορία περιττὴ· δὲν τον ἐρωτᾷς ἀπ' εὐθείας :) Βίκτωρα Οὐγγῶ, Θησέα Δ. Διβέριον (ἔλα λοιπόν, τί κάθῃσαι ; πρέπει νὰ φῇς τοὺς ἄλλους νὰ σε περνοῦν ὅταν ἡμπορῇς ἐξαίρετα νὰ τοὺς φάσῃς ;) Ζάμπαν (περὶ τῆς διαρκείας τῶν ἐφετεινῶν διηγημάτων εἶπα εἰς προηγούμενον φύλλον.) "Ελλην Βώρκε, (χαίρω πού ἔγινες καλὰ, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς καὶ μετ' ὁ χαράκι σου.) Βίκτωρα τὸν Μαῦρον, Κυθαθηναῖον (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές σου ἔστειλα τὰ τετράδια.) Χιακὸν Κρίνον (ἀδύνατον νὰ δημοσιεύσω ὅλας αὐτὰς τὰς πληροφορίες ! ὅλ' ἤθελα μισὴν στήλην τοῦλάχιστον· ὅσον διὰ τὰ προβλήματα, τὴ νὰ σου κάμω ἀπ' οὐ δὲν συμμορφώναςαι μετ' ὁ "Οδῆγον.) Κλάδον Μυραίνης (δὲν ἤξεύρω διατὶ δὲν σου ἀπήντησεν ἀκόμη μ' ἐρωτᾷς ἂν σε δέχωμαι ὡς συνεργάτην· τί θέλεις νὰ σου ἀπαντήσω ; δὲν ἐδίδασκες λοιπόν τὸν "Οδῆγον ;) Χιακὸν Οὐρανόν, Νεράιδαν τῶν Σπετιῶν (καλῶς ἤλθες· καθόλου δὲν μου κακοφαίνεται πού σου ἀρέσει καλλίτερα ἀπ' ὅλα ἡ Ἀλληγογραφία· καὶ ἡ μουνητοῦρα συγγραμμένη!) Πορτικῶν Κερκύρας (ἔστειλα· κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού σ' ἔκαμα φίλον.) Χαζογολόσοφον (ἔστειλα· χαριετισμούς εἰς τὸν κ. Νομάρχην σας, τὸν πρῶτον συνδρομητὴν μου· δὲν ἐνόησα τί θέλεις νὰ σου ἀπαντήσω περὶ Χαζογολοσίας.) Γυνάσιον Χίου, Καρδίαν τῶν "Ελλήνων ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐνθυσιώδη ἐπιστολήν· διὰ τὴν δέσμεν τῶν Μ. Μυστικῶν δὲν ἔγινον ἀντίκριτον· μήπως πρέπει νὰ το περιμένω διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς ;) Λευκὸν Ὑάκινθον (λαμπρὰ ἡ ἰδέα σου ! εἰς τὸ Λαχεῖον τοῦ χρόνου θὰ βίλω χωρὶς ἄλλο καὶ καμμίαν φωτογραφικὴν μηχανήν, μικρὰν βεβαίως· διότι δὲν εἶμπορὼς μεγάλην.) Ἐξόριστον "Ελληνα (ἀπὸ τὰ

Παιδ. Πνεύματα πού μου ἔστειλες, μερικὰ ἦσαν ὠραῖα καὶ θὰ τα δημοσιεύσω.) Ἀββακοῦ (αἱ παρρηγελίαι σου ἔξετελέσθησαν.) Κίτρινον Καταρίνι (καὶ τοῦ χρόνου εἰς ἐνὶ ἰδίαν χαρὰν καὶ ὕψαιον.) Ἀρὺν τοῦ Παρρασσοῦ (ἔστειλα.) Κελαϊδίαν, Ὀμίχλην (τὸ τετράδιόν σου ἐστάλη· ἂν ἐλήφθῃ ὅμως· ἡ ἂν ἐχάθῃ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω νὰ σου εἰπω τὸ Λευκὸν Κρίνον θὰ μὴς πληροπορήσῃ.) Εὐελπιν Ἀλιέα (μὰ ποῖα εἶνε αὕτη ἡ συνδρομητριά σου θέλεις· νὰ νταλλάξῃτε Μ. Μυστικά ; ἂν δὲν γνωρίζω τὸ ψευδώνυμόν της πῶς εἴμπορῶ νὰ δημοσιεύσω τὴν πρότασιν ;) Ἀπολεσθέντα Παράδεισον (ἔστειλα ὅτι ἐξήτησες· φίλησέ μου τὸν μικρὸν σου ἀδελφόν καὶ εἰπέ του νὰ μὴν εἶνε Τρομάρας.) Νοσταλγοῦσαν "Ελληνίδα (κ' ἐγὼ πάντοτε εἰς ἐνὶ ἰδίαν ἀπαύτω, καθὼς βλέπεις· ἄλλο εἶνε εἰς τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας γράφει ὁ κ. Παπαδόπουλος.) Ἀθανάσιον Φαλιτιάδην (κάμε λοιπόν νὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ καὶ νὰ καταγίνῃς εἰς ὅλα.) Ἀθῶαν Καρδίαν ([ΕΕ] δι' ὅσα γράφεις περὶ τῆς «Βοεροπούλας».) Π. Π. Παῦν (ἔστειλα.) Καρδιογράφον (ἔστειλα.) Ἑλληνοπούλαν (ὄχι· τὰ βραχεῖα τῶν Εὐσέμων δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸ Ἀθρόον.) Οἰδιποδα Τύραννον (μὲ τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ πάπου σου.) Πλοῖον τοῦ Δουναβέως (βραβεῖον ἔστειλα· [ΕΕ] διὰ τὴν ἐπιστολήν· πολὺ ἐγέλασα μετ' ἡν Πρωταπριλιάν.) Ἀντιγόνην (ἐγὼ βέβαια δὲν τοῦ το εἶπα !) Κορινθιακὸν Κῶμα (νὰ μὴν ἀλλάξῃς ψευδώνυμον.) Κυκνειον Ἀσμα (οὔτε σὺ· ἀπ' οὐ εἶπες τὸν ὄνομα σου· διτ' γρίφου μάλιστα, εἰς τὸν φίλον μας Ρ. Π. αὐτὸς θὰ το ἀνεκρίνωσε.) Ναυτικῶν ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς.) Ναυαγὸν Καρδίαν (ἔλαθον ἀργά· ὥστε εἰς τὸ προσεχές) κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Ἀπριλίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Ἰουνίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται γράψωμαι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρὸς 1

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων

[Κατὰ τίνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἀρχεῖται ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

178. Λεξιγρίφος.

Πέρνω ἑστὴ σειρά : ἑνα γράμμα, ἑνα μέλος, ἑνα [ἄρθρον, καὶ που πατᾶς, ἄλλο ἄρθρον, — τὰ ἐνόντω ἑστὸ [φτερό, καὶ χωρὶς νὰ εἶμαι γλύπτης, ἀγαλμα ἑναστη- [λόνω]

Ἀθηναίου που ἐδοξάσθη ἑστὸν ἀρχαῖον τὸν καιρὸ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Ἀγγερινῶν

179. Στοιχειώδεις γρίφοι.

Ἀπὸ νῆσον τῆς Ἑλλάδος ἑνα γράμμ' ἂν ἔχαι·

Ὅτ' ἐν τῇ ἰδίᾳ ἑστὸς προθέσει· [ῥέσῃς,

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παπαδόπουλου Ἀγγέλου

180. Αναγραμματισμοί.

Εἰς τὴν ἐξοχὴν μ' εὐρίσκεαι
Ὅπως ἔχω ἑάν μείνω
Ἄλλ' ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς

Κάτι τι πικρὸν θὰ γίνω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βικτωριῶν τοῦ Μαῦρου

181. Ἀνιγμὰ.

Εὐερεῖς κανένα ποταμὸν

Νὰ εἶνε ὄνομα ἐθνικόν ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς

182. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Ὁ Διδάσκαλος : — Τὴ μέρος λόγου εἶνε τό...

Ὁ Μαθητὴς : — Ὁ ὅρα ἐπίθετον.

Ὁ Διδάσκαλος : — Μπᾶ !.. καὶ πῶς κάμνουν

τὰ τρία γένη ;

Ὁ Μαθητὴς : — Ὁ καὶ ἡ..... τό.....

Ὁ Διδάσκαλος : — Μὰ τὸ ἄρσενικόν, ἀνὸ-

ῆς, εἶνε μηχανήμα, τὸ θηλυκὸν νῆσος καὶ τὸ οὐδέτερον καρπός ! ! !

Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσ. Ἀλ. Ἡλιάδου

183. Κλίμαξ.

★ ★ Νάντικατασταθῶν οἱ ἄστερισκοί
★ ★ ★ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νάνα-
★ ★ ★ γινώσκονται : δεξιὰ ὀρυκτόν, ἀρι-
★ ★ ★ στερὰ πτηνόν, εἰς τὴν ἄνω βαθμίδα
★ ★ ★ ρῆμα, εἰς τὴν μεσαίαν ρῆμα πά-
★ ★ ★ λιν, καὶ εἰς τὴν κάτω πρόθεσις.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαλτεῖου

184. Διπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις, σημαίνουσαι τὸ αὐτό. Κατόπιν, τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκῆς τῶν νῶν λέξεων διὰ δύο ἄλλων, νὰ σχηματισθῇ ἀπὸ ὅσας μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξεις : ὅντως, ὄλμος, ὄλος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ναπολιόντος

185. Τριπλῇ Ἀκροστιχίς.

Τὰρχικα τῶν ζητουμένων πρόσωπων τῆς Γραφῆς. Τὰ δὲ δεύτερα ἑστὸς πόλεις τῆς Εὐρώπης θὰ ἴδῃς. Καὶ πολέμαρχον ὀθητὶον εἰς τὰ τρίτα θὰ εὕρῃς :

1. Μία χώρα χρυσοφόρος.
2. Ξακουστός ἑστὴ Μουσική.
3. Εἶχε λέοντες καρδίαν.
4. Ψάξε ἑστὴ Βοτανική.
5. Εἰς τοῦ Ἀδου τῶν κριτῶν.
6. Πόλις ἐκ τῶν Γαλλικῶν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τοῦ Ζαλῆγγου

186. Φωνηεντόλιπον.

★ -κνμ-ν-πγ-νξρτσ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ Κύματος

187. Γρῦφος.

3 x 10 1898 - 1899

ΟΙ ὅλοι ὄρκοι

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Λευκῆς Δὲ Μιχάλης

188. Γρῦφος.

Ο Κ' — 33 εἰς Βέρνη, Σέττη, ν ἔλα δά !

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀτρείου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀντισειν τοῦ φύλλου 9

85. Διόνυσος (δύο, νῆσος.) — 86. Λάθος (λᾶ, θῶς.) — 87. Σούλι Φούλι.

88. Α Π Β 89. ΚΥΤΟΣ

Μ Α Ρ ΝΑΕΟΣ

Υ Ι Ο ΤΙΤΟΣ

Σ Τ Ε Ν Τ Ω Ρ Π ΠΛΟΣ

Τ Ι Τ ΝΑΡΚΗ

Η Ο Α

Σ Σ Σ

90. Παραδείσεις

(ἄρσεν, ῥόδον, δέν-

δρον, εἰς ἑνα, Σέρραι, ὄνος, νάρδος.) — 91. 8

τέκνα, 30 ῥοδάκινα. — 92. ΠΥΛΟΣ (Πάρος,

ΜΥκονος, Μῆδος, Νάξος, Τήνος.) — 93. Οὐ

ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυ-

ρίαν ψευδῇ. — 94. Ὁ Πρόδικος ἦν σοφιστής.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις ληπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας

ληπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ

πλεονάζοντες τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Εὐχαρίστω· ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα τα-

χυδρ. δελτάρια μετὰ πασῶν τῶν χωρῶν μετ'

ἀπαντήσεως ἀσφαλτοῦ. Διεύθυνσιν εὐανάντων

στον. — Mr Georges Papathanassopoulos.

Alexandrie (Egypte). (B—51)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ

δελτάρια. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Δις Μα-

ρία Μεγαπάνου, Ἑθνικὴ Τράπεζα, Ἀθῆναι.

Aegion (Grèce). (B—59)